

Utbildningsutvärdering med extern bedömning
vid Göteborgs universitet

**BEDÖMARUTLÅTANDE FÖR
FORSKARUTBILDNINGEN I LITTERATUR,
IDÉHISTORIA OCH RELIGION VID LIR,
HUMANISTISKA FAKULTETEN**

10 december 2020

Kort bakgrund

Bedömargruppen (se nedan) har haft i uppdrag att utifrån universitetets kriterier för utbildningsutvärdering enligt policy för kvalitetssäkring och kvalitetsutveckling utvärdera forskarutbildningen vid Institutionen för litteratur, idéhistoria och religion (LIR) vid Humanistiska fakulteten. Inför platsbesöket lämnade fakulteten och institutionen ett antal dokument till bedömargruppen (bilaga 1). Den 29 maj 2020 genomfördes ett förberedande möte (via zoom) där bedömargruppen träffade fakultets- och institutionsrepresentanter för att informeras om utbildningens struktur och för att diskutera innehåll och tidsplan i bedömningsprocessen. Önskemål om underlagsmaterial framfördes också under detta möte och i början av september hade bedömargruppen mottagit ett stort antal dokument som har varit till hjälp under värderingsarbetet. Platsbesöket genomfördes den 10 november 2020 i form av fyra zoom-möten (program för platsbesök, se bilaga 2). Bedömargruppen har därefter med utgångspunkt i underlag och platsbesöksintervjuer via mail och zoom-möten gemensamt utarbetat sitt bedömarutlåtande.

Följande personer har ingått i bedömargruppen

- Sissel Furuseth, professor i nordisk litteratur, Universitetet i Oslo (ordf)
- Ellen Krefting, professor i idéhistoria, Universitetet i Oslo
- Mattias Martinson, professor i systematisk teologi, Uppsala universitet
- Ann-Sophie Mårtensson, doktorand i historia och historiedidaktik, Malmö universitet

Utbildningens främsta styrkor och svagheter samt bedömargruppens reflektioner och rekommendationer

Forskarutbildningen vid LIR framstår i allmänhet som väl fungerande, lämpligt organiserad och kvalitativt högtstående. Institutionen har tre forskarutbildningsämnen: litteraturvetenskap, idéhistoria och religionsvetenskap. De struktureras enligt gemensamma principer, samtidigt som de i praktiken fungerar lite olika. Institutionsledningen överblickar och balanserar detta genom viceprefekten för forskarutbildning som i samverkan med forskarutbildningskoordinatorerna för de tre ämnena leder och utvecklar verksamheten. Även vissa doktorander med utbildningsvetenskaplig inriktning har placering på LIR. Institutionen har sammantaget en stark ämnesöverskridande och kreativ forskningsmiljö med en mängd löpande ämnesspecifika seminarier och bredare tvärvetenskapliga seminarier med ett kontinuerligt inflöde av nationella och internationella gäster, vilket ger fundamentet till en stabil och samtidigt dynamisk forskarutbildningsmiljö.

Bedömargruppens intryck är att alla intervjuade grupper – handledare, doktorander och forskarutbildningsansvariga – i huvudsak är nöjda med forskarutbildningen vid LIR, samtidigt som den genom mötet med doktoranderna kan skönja en brist på jämnt informationsflöde och ibland transparens. En hel del av det som i positiv anda sker vid LIR vilar på tyst kunskap. Administrativt kan det vara svårt att se vem som har ansvar för vad och viss betydelsefull information verkar komma personer tillhanda på informella vägar. Bedömargruppen observerar i förlängningen av detta att GUs allmänna modell för styrning av forskarutbildning med direkt delegation från rektor både till fakultetsstyrelse och prefekt inte verkar vara optimal, eftersom den i alltför hög grad tycks separera formellt kvalitetsansvar och strategisk planering (fakultetsstyrelsen) från operativt ansvar, antagning och genomförande (prefekt). Detta är en omständighet som möjligen slår igenom i några av bedömningarna nedan eftersom det ibland skapar otydligheter, men rent allmänt uppfattar bedömargruppen dessa delegationer från rektor som en *given förutsättning* för arbetet vid LIR, inte något som de ansvariga för forskarutbildningen vare sig vid fakultet eller institution kan sägas bära ansvaret för. Våra

rekommendationer nedan rör i grova drag: kommunikation, internationalisering, relevans och ekonomi (se sammanfattning).

Vad gäller de specifika utvärderingskriterierna som forskarutbildningen vid LIR förväntas svara mot, observerar bedömargruppen följande:

1. Motsvarar de faktiska studieresultaten forskarutbildningens lärandemål och högskoleförordningens examensmål?

Det huvudsakliga resultatet i en forskarutbildning är alltid doktorsavhandlingen. Eftersom bedömargruppens uppdrag inte rör avhandlingarna och dessas kvalitet kan bedömargruppen bara hänvisa till det faktum att avhandlingar kontinuerligt godkänns vid LIR enligt gängse betygsnämndsprinciper och med utgångspunkt i de färdigheter och förmågor som högskoleförordning och allmänna studieplaner anger.

Som en fungerande forskarutbildningsmiljö erbjuder LIR vidare ett till största delen ämnesspecifikt kursutbud som möjliggör för doktoranderna att fördjupa men också bredda sin kunskap i möte med en bredare nationell och internationell forskarvärld. Utbildningen knyter doktoranderna till olika seminarier och grupper. Den muntliga förmågan att presentera, förklara och försvara vetenskapliga resonemang tränas kontinuerligt. Det finns här skäl att granska möjligheten till fler generiska inslag i kursutbudet och utveckla det institutions- och fakultetsövergripande kursutbudet.

Doktorandernas behov av internationell erfarenhet är relativt svagt betonad i de nationella svenska målen för forskarutbildning, men det är ändå bedömargruppens uppfattning att internationalisering bör prioriteras starkare. LIRs doktorander har generellt sett inte biträdande handledare från utländska lärosäten och det verkar vara en särskild utmaning att komma till institutionen som doktorand från ett annat land än Sverige. LIRs forskarutbildning är strukturellt sett inte optimalt anpassad för internationell mobilitet, men trots utmaningar på systemnivå finns det flera internationellt bevandrade handledare som kompenserar intrycket. Också doktoranderna själva tycks vara måna om att skaffa sig internationell erfarenhet genom deltagande på workshops och konferenser.

2. Sätter forskarutbildningen doktorandens lärande i centrum?

Handledning, kursverksamhet och seminarieverksamhet är de tre ben som forskarutbildningen vilar på och vid LIR finns resurser för att dessa tre aspekter på olika sätt ska bidra till ett gott lärande. Bedömargruppen uppfattar kunskapsmiljön som mycket god och därmed finns alla förutsättningar för att lärandet ska stå i centrum. Eftersom forskarutbildningen i viss mån har sin tyngdpunkt i den individuella handledningen finns det emellertid anledning att se över vissa rutiner ifråga om hur information sprids och hur olika doktorander får likvärdiga förutsättningar. Flera av doktoranderna uttryckte en viss oro över att viktig kunskap från handledarkollegiet kanske inte kom doktoranderna själva till godo. Det skulle kunna finnas fler fora för att dela erfarenheter och sprida information. Det kan gälla olika saker som tydlighet kring möjligheter att få extern handledningshjälp eller öppenhet kring möjligheter att få undervisningserfarenhet.

3. Vilar utbildningens innehåll och form på vetenskaplig grund och beprövad erfarenhet?

Både kurser och handledning tycks vara vetenskapligt välgrundade, men i vissa fall är kursplaner allt för generella för att kunde värderas ordentligt. När det gäller individuella

läskurser kan det också ibland vara svårt att se skillnad på avancerad nivå och forskarutbildningsnivå, men med tanke på utbildningens fokus på breddning i kompetens är detta knappast något problem. Det är bedömargruppens intryck att båda handledare och doktorander vid LIR allmänt håller en vetenskapligt hög nivå. Att så är fallet är inte förvånande med tanke på den hårda konkurrensen om doktorandtjänster vid LIR.

4. Har lärarna aktuell och adekvat ämnesmässig kompetens?

Lärarkompetensen vid LIR är hög och bedömargruppen anser att forskarutbildningen står mycket stark i det avseendet. Merparten av forskare och lärare är aktiva och framgångsrika med såväl aktuell som adekvat kunskap. Om man bryter ner lärarna på ämnen kan man registrera en könsmässig obalans på vissa områden. En mycket låg andel lärare är internationellt rekryterade. Båda dessa aspekter kan leda till en begränsning av de vetenskapliga perspektiven och påverka ansökningen till framtida doktorandtjänster.

5. Är utbildningen relevant för doktorandernas och samhällets behov?

Inriktningsmässigt är forskarutbildningsämnena vid LIR mycket relevanta genom att det är etablerade ämnen med lång historia och tydlig förankring i ett aktuellt kunskapsbehov. Den tvärvetenskapliga etableringen av forskarutbildningen, med de tre ämnena i samverkan borgar för en god förnyelseförmåga och detta ger ytterligare en dimension till frågan om samhällsrelevansen. Idag behövs gränsöverskridande forskning för att angripa nya problem som inte alltid kan hanteras inom traditionella disciplinära gränser. LIR har i sin struktur goda förutsättningar att balansera tradition mot förnyelse.

Frågan om samverkan med det omgivande samhället är mindre tydlig och här finns det utvecklingspotential genom att engagera lärare och forskare i andra typer av forsknings- och utbildningsprojekt än de traditionellt inom-akademiska. Många externa finansörer blir i nuläget irrelevanta för forskarna, eftersom de i sina beviljade projekt kräver ett mer omfattande tänkande kring hur forskning och utbildning kan relateras till externa aktörer och samverkanspartners. Här finns enligt bedömargruppen en stor potential till kompetensutveckling vid LIR, som på sikt skulle kunna gynna såväl ekonomin i stort som doktorandernas kontaktytor i samhället och därmed ge utbildningen en ännu större relevans.

Trots att doktoranderna saknar systematisk handledning kring karriärvägar utanför universitets- och högskolesystemet – och att vissa tycker att undervisning får för stor vikt – verkar undervisningserfarenhet ändå värderas som viktigast för de allra flesta, inte minst för de svenska doktoranderna. Frågan om möjlighet att undervisa framstod emellertid för bedömargruppen som ett område där man behöver tydliggöra förutsättningar och spelregler för att uppnå transparens och lika villkor för alla. Regeln enligt lagstiftaren är att alla doktorander som vill kan undervisa upp till 20% av heltid med full prolongation av betald utbildningstid, men att det inte finns någon skyldighet till sådan institutionstjänstgöring. Likaledes har institutionen möjlighet att ta ut den volymen undervisning av varje doktorand, men ingen skyldighet att ge doktoranderna en viss volym undervisning. Detta nationella system måste alltid hanteras på det lokala planet och det tycktes som att man på LIR bara delvis har en transparent form för fördelning av undervisningstid. Man borde ha uttryckliga principer för så rättvis fördelning av undervisningsuppgifter som möjligt.

För de flesta doktorander är det betydelsefullt att få undervisa med tanke på den fortsatta karriären. Därför borde man ha regeln att man alltid erbjuder alla en möjlighet att få göra åtminstone ett par undervisningsmoment under utbildningstiden och att dessa utbildningsmoment faller in under år två eller tre, efter att man genomgått pedagogisk

grundkurs. Skulle större behov av doktorandledd undervisning uppstå bör man lyfta frågor om fördelning av sådan undervisningstid till en nivå där det blir genomskinligt på vilka grunder en doktorand tilldelas uppgifter och varför en annan som kanske också vill undervisa mer inte får i uppdrag att göra det. Detta är både en kvalitetsfråga och en arbetsmiljöfråga för doktoranderna. På samma tema borde man nog göra det mer attraktivt för doktorander att komma in i undervisningsuppgiften genom att exempelvis ha ett antal extra timmar i tjänstgöringsplaneringen för ny kurs eller liknande system, så att man som nybörjare får med tid att förbereda undervisningen. Om den ordinarie läraren exempelvis har 36 klocktimmar för ett undervisningsuppdrag kunde man tänka sig 20% tillskott för doktorander, så att det blir 43 klt totalt (eller liknande schablon). Vidare borde det med tanke på att ekonomin för att anta doktorander är trängd vara attraktivt att mer systematiskt ta ut större andel undervisningstid från de doktorander som önskar undervisa och därmed på marginalen hålla ner behovet av anställda lärare som även kostar forskningsmedel. Givetvis får detta inte ske så att kvaliteten äventyras i utbildningen, men så att man åtminstone reflekterar över skillnaderna mellan kostnadsbilden för anställda lärare och kostnadsbilden för att ständigt ha ett antal doktorander i katedern på 10-20% av heltid.

6. Har doktoranderna inflytande i planering, genomförande och uppföljning av utbildningen?

Mycket av undervisningen sker inom ramen för handledningen och här har doktoranden möjlighet att i samtal kring sin individuella studieplan (ISP) vara med och sätta ramarna för sin utbildning. ISP diskuteras sedan också med viceprefekten och avstämningar sker kontinuerligt. Denna praxis verkar fungera bra, även om flera grupper också vittnar om att ISP har begränsad betydelse och att den i sin nuvarande form ibland känns statisk och onödigt byråkratisk. Bedömargruppen uppfattar den som ett viktigt instrument för kontinuerlig uppföljning, men tror att formen och formuläret kan utvecklas väsentligt till att bli ett mer dynamiskt underlag för uppföljningen.

Bedömargruppen noterade att frågan om hur ansvarsfördelning mellan doktorand och handledare och överenskommer om sådant varierar från handledare till handledare. I vissa fall är mycket uttalat, i andra fall inte. Detta riskerar att skapa ojämlika förhållanden och sannolikt svårigheter för vissa doktorander att ha tillräckligt inflytande över sin utbildning.

Miljön vid LIR framstår för bedömargruppen som väldigt öppen och generös i fråga om att doktorander kan påverka och sätta färg på lärandemiljön. Det finns en öppenhet för att tillåta, hjälpa och stödja arrangemang av olika symposier och konferenser etc. Man hjälper doktorander att kunna genomföra resor och utbyten. Samtidigt framgår det att sådan generositet och stöd ofta beror på den individuella handledaren eller det informella kontaktnätet och det finns därför anledning att se över frågor om hur man mer generellt bevarar och strukturerar den stödjande anda som tycks finnas.

Bedömargruppen erfor att frågan om biträdande handledare aktualiserade två problemdimensioner. (1) Det har tidvis varit otydligt om man får ha extern biträdande handledare och hur man går tillväga för att få tillgång till rätt typ av expertis för att kunna bedriva sitt arbete väl. Detta borde bli tydligare utsagt vad som gäller och information om vad som gäller borde nå alla. (2) I andra fall uppfattar man att det kan bli problem att byta handledare (då företrädesvis biträdande handledare) när man så tydligt som på LIR siktar mot att hämta handledarna från den egna miljön.

Ifråga om doktorandens möjligheter att påverka initialvillkoren för sin utbildning noterar bedömargruppen att LIR har renodlat en modell där den sökande till forskarutbildningen tilldelas handledare först efter antagning. Systemet är begripligt på en

principiell nivå när man vill ge större chans till ansökningar från andra håll än GU och Sverige. För internationella sökande framstår det som lättare att konkurrera om plats ifall det inte redan föreligger förbund mellan sökande på hemmaplan och potentiella handledare. Samtidigt vittar både lärare och ledning om att det är väldigt många internationella ansökningar som inte håller måttet av formella och kulturella skäl. Nuvarande system är alltså tänkt att skapa distans mellan potentiella doktorander och potentiella handledare, för att inte nepotism och andra oegentligheter ska påverka antagningen. Samtidigt förefaller det närmast utopiskt att tro att en verksamhet av LIRs karaktär inte nu och då skulle skapa band mellan befintliga studenter (potentiella doktorander) och lärare (potentiella handledare). Bättre än att formellt försöka styra bort från sådana relationer är det kanske att istället erkänna dem och se till att kontakt etableras även i de fall då sökande inte är bekant med den potentiella handledaren eller miljön ifråga. Man kan reflektera över att istället införa en regel som säger att alla sökande ska stå i kontakt med en potentiell huvudhandledare, som i sin tur, innan ansökan skickas in, har godtagit uppgiften att handleda doktoranden ifråga om hen skulle bli antagen. På så vis kommer man att kunna ha mer koll på att internationella sökanden uppfattar formerna på rätt sätt och inte gör fel, att de inte på grund av kulturella skillnader missbedömer miljön och kraven vid LIR etc. Kvaliteten i de internationella ansökningarna skulle sannolikt öka, samtidigt som man kan stå i en mer öppen kontakt med studenter på hemmaplan som är intresserade av forskarutbildningen.

7. Föreligger en för alla doktorander tillgänglig och ändamålsenlig studie- och lärmiljö?

Studie- och lärandemiljön vid LIR uppfattas av bedömagruppen som både tillgänglig och ändamålsenlig. Med placering i nya fina lokaler där doktorander och lärare sitter nära varandra finns utmärkta förutsättningar för det vetenskapliga samtalet och det gemensamma lärandet. Närheten till universitetsbiblioteket bör också understrykas, liksom placeringen i ett större byggnadskomplex med möjligheter att interagera med forskare och lärare från andra institutioner. Under Covid-19-pandemin uppger ledningen att LIR är en enhet vid GU som trots allt har haft relativt stor närvaro, men bedömagruppen observerade att doktoranderna i större utsträckning kände sig förpliktade till att arbeta hemma. Att det inte verkar finnas tydliga riktlinjer för hur man ska förhålla sig fysiskt på arbetsplatsen i samband med pandemin är i sig oroväckande, men majoriteten av doktoranderna tycks vara vid gott mod också under denna extrema situation. Doktoranderna finner stöd i varandra.

Ledningen av forskarutbildningen vid LIR sker på tre nivåer, viceprefekten för forskarutbildningen på institutionsnivå, forskarutbildningskoordinatorerna på ämnesnivå och handledarna på projektnivå. Det förefaller vara en bra modell som har potential att styra frågor och beslut till rätt nivå, samtidigt som det ger doktoranderna möjlighet att interagera med olika relevanta ansvariga personer i olika frågor, dvs. man står inte bara i huvudsaklig relation till handledarna som ansvarar för viktiga delar av lärandet.

Av delegationsordningen framgår det dock inte helt tydligt om viceprefekt för forskarutbildningen har formell delegation från prefekten att vara chef över de anställda doktoranderna. Man kan tolka det så, men det går också att tolka det som att viceprefekten, som enligt delegationsordningen är ålagd att ”ha avstämningsmöten med handledare och doktorander” får en lite oklar roll gentemot doktoranderna. Ett förtydligande av viceprefektens ansvar för doktorandernas *anställning* kunde man sannolikt stärka möjligheten att hantera problem och tvetydigheter inom ramen för en utbildning som även manifesterar sig i en anställning.

Mest problematiskt framstår det faktum att bedömargruppen av representanter från alla hörda grupper fått vittnesbörd om att antalet doktorander som kan antas är alldeles för litet. Studie- och lärmiljön blir givetvis lidande om grupperna som samlas för vetenskapliga samtal blir numerärt mindre. Lärarnas möjligheter att upparbeta avancerad handledningskompetens minskar också om det inte finns möjlighet att kontinuerligt handleda doktorander. Institutionens incitament för att ständigt utveckla kursutbud och seminarieverksamhet blir också mindre och otydligare när ekonomin inte tillåter antagning. Socialt påverkar detta dessutom doktorandernas möjlighet att skapa gemenskap och nätverk med andra doktorander i miljön. Bedömargruppen har emellertid nyss fått veta att institutionen kommer att anställa nya doktorander under det kommande året vilket är ett positivt tecken på att ledningen är medveten om att antalet doktorander måste vara tillräckligt stort för att kunde upprätthålla vetenskaplig kvalitet.

8. Genomförs kontinuerlig uppföljning och utveckling av utbildningen?

Genom handledarkollegiet, individuella studieplaner och rapporteringar till fakulteten övervakas utbildningen löpande. Det tycks vara en ökande medvetenhet om att systemen är där av ett skäl även om det finns en risk att rutinerna blir ett mål i sig. Bedömargruppen observerade att utfyllning av schemat *Verktyg för inventering och utveckling av forskarutbildningskvalitet* inte involverade handledare och doktorander vilket nog kan minska verktygets nytta. Rapportering till fakulteten måste givetvis förankras på alla nivåer.

Sammanfattning

Bedömargruppen anser att forskningsmiljön vid LIR är mycket aktiv och erbjuder tillräckliga möjligheter till både fördjupning och breddning. Den tvärvetenskapliga profilen på LIR är en mycket påtaglig styrka och det finns en aktiv samverkan med forskare nationellt och internationellt och på många områden också med det omgivande samhället. Bedömargruppen har emellertid följande rekommendationer till förbättringar:

Kommunikation: Det goda arbetet med att utveckla klar och tydlig information på nätet får fortsätta (gärna med illustrerande organisationskarta och visualiseringar av viktiga funktioner) samtidigt som varje termin inleds med ett gemensamt möte där centrala punkter från introduktionsveckan repeteras. Doktoranderna måste också få ta del av planering av undervisning inom sina ämnen.

Internationalisering: Den internationella profilen borde stärkas genom att erbjuda flera kurser på engelska och engagera biträdande handledare vid utländska lärosäten.

Relevans: Doktoranderna bör få erbjudande om karriärhandledning som inte bara omfattar akademiska karriärlöp. Samtidigt måste flera av institutionens fast anställda tänka mer offensivt kring externfinansierade projekt.

Ekonomi: Den största utmaningen för LIR är den svaga ekonomin på forskningssidan, som i korthet innebär att man inte har resurser att anta nog med doktorander för att hålla forskarutbildningsmiljön tillräckligt levande och vital över tid. Detta tema återkommer man till på alla nivåer och det framstår som något man främst *beklagas*. Men har man gjort tillräckligt för att hitta lösningar och vända trenden? En strategi som förefaller rimlig vore att noggrant gå igenom de schabloner för forskning som finns i olika lärarkategorier och ställa kostnaderna för dessa i ljuset av kostnader för att kunna anta ytterligare en eller två doktorander per år och sedan målmedvetet arbeta för att på sikt anpassa personalstyrkan för en hållbar forskarutbildningsfinansiering. Eftersom institutionen har full frihet att bestämma över antagningen borde detta inte vara något större bekymmer. Med tre forskarutbildningsämnen är

det på längre sikt inte kvalitetsmässigt acceptabelt att anta färre än tre doktorander per år, så att ämnena i minimi-fallet över tid får en ny doktorand per år.

Att åstadkomma detta blir en utmaning för LIR, men om man vill behålla kvalitén i en så bred forskarutbildning som man har idag är det nödvändigt att försöka jobba mer aktivt i den riktningen och ta till skarpa åtgärder. Till detta bör man utveckla en betydligt mer utarbetad plan för att få in externa medel till forskarutbildningen. Man kan givetvis göra detta på flera sätt. Ett sätt är att lärare mer systematiskt arbetar för att bekosta den egna forskningen i tjänsten via externa anslag, så att medel frigörs för nyintagning av doktorander på fakultetsanslag. Ett annat sätt är att försöka hitta finansiärer som är beredda att finansiera projekt där det ingår doktorander. Om det senare är svårt bör man ha en långsiktig strategi för att bli bättre på att finna nya typer av finansiärer, både nationellt och internationellt. Med tanke på ansvarsfördelningen mellan fakultet och institution framstår det som att det är institutionens ansvar att arbeta med sådana strategiska planer och det verkar finnas ett akut behov av att medvetandegöra hela personalen om att det är nödvändigt att finansiera mer via externa medel samt att etablera tydligare former för att komma åt olika typer av externa medel. Det arbete som görs av viceprefekt för forskning är ett lovvärt steg i den riktningen, men så långt bedömagruppen kan se skulle de behöva göras ännu mer i ljuset av det minskande antalet doktorander i utbildningen.

Underlag till bedömagruppen

Bilaga 1

Program platsbesök, den 10 november 2020

Bilaga 2

INSTITUTIONEN FÖR LITTERATUR, IDÉHISTORIA OCH RELIGION

Utvärdering av forskarutbildningen vid
institutionen för litteratur, idéhistoria och
religion

Underlag till bedömargruppen

1. Självreflektion, med kommentarer och läsanvisningar till underlaget
STYRDOKUMENT, PROTOKOLL, RAPPORTER, MM
2. Allmänna studieplaner
3. Kursplaner
4. GU:s doktorandregler och fakultetens praxisdokument
5. Arbets- och delegationsordning
6. Riktlinjer för anställda och institutionens strategiska avsättningar
7. Riktlinjer för forskarutbildningen vid LIR
8. Mittavstämningsprotokoll
9. Verktyg för inventering och utveckling av forskarutbildningskvalitet
10. Dagordningar från fakultetens beredningsgrupp för forskarutbildning
11. Dagordningar frånHandledarkollegiet
12. Utlåtanden i samband med antagning
13. RED-19 (Research Evaluation Development 2019)
14. Problemformulering gällande jämställdhetsintegrering (LIR)
- 15.Handledning utifrån jämställdhetsperspektiv (okt 2019)
16. Göteborgs studentkårers Doktorandrapport 2019

DOKUMENT RELATERADE TILL UKÄ:S UTVÄRDERING AV
LITTERATURVETENSKAP 2018

17. Självvärdering av forskarutbildning i litteraturvetenskap inför UKÄ-utvärdering 2018

18. Utvärdering av utbildning på forskarnivå inom litteraturvetenskap UKÄ

UTBILDNINGSRELATERADE DOKUMENT

19. Kursguider eller motsvarande

20. Scheman för doktorand- och forskarseminariet, Högre seminariet och specialseminarier

ÖVRIGT

21. Lista med samtliga doktorander anställda fr o m 2012 (inkl avhandlingsämne, plats för magister/masterexamen, utlandsvistelser, anställning efter disputation).

22. Lista på avhandlingar (inkl. omedelbar eller senare förlagspublikation)

23. Handledarlista (med anställningsform, akademisk grad, pedagogisk utbildning, rörlighet, etc)

24. Lista på forskarskolor och nätverk

25. Mall för och inloggningsmöjlighet till ISP-systemet

26. Internationella gästforskare vid LIR 2017-19

27. Länkar till relevanta webbsidor

28. Dokumentation från doktorandföreningens arbete

29. Doktorandernas kommentar till föreliggande underlag

Evaluering av forskerutdanningen ved LIR, Göteborgs universitet

v/ Ann-Sophie Mårtensson (Malmö universitet), Ellen Krefting (Universitetet i Oslo),
Mattias Martinson (Uppsala universitet), Sissel Furuseth (Universitetet i Oslo)

Program for intervjuer (Zoom) 10. november 2020

Kl. 09:00–10:00 (sekretær: Mattias Martinson)

Ola Sigurdson og Daniel Enstedt (religionsvetenskap)
Cecilia Rosengren og Mats Andrén (idéhistoria)
Yvonne Leffler og Gunilla Hermansson (litteraturvetenskap)

Kl. 10:30–12:00 (sekretær: Sissel Furuseth)

Johan Revelj, CUL og ordförande för doktorandföreningen
Khaled Ahmed og Elin Thorsén (religionsvetenskap)
Johanna Lindbo og Signe Leth Gammelgaard (litteraturvetenskap)
Anton Svanqvist (idéhistoria)

Pause kl. 12-13

Kl. 13:00–14:00 (sekretær: Ellen Krefting)

Arne Rasmusson, viceprefekt
Olle Widhe, FUK litteraturvetenskap
Johan Kärnfelt, FUK idéhistoria (och viceprefekt för forskning)
Henrik Bogdan, FUK religionsvetenskap

Kl. 14:30 (sekretær: Ann-Sophie Mårtensson)

Katarina Leppänen, prefekt